

Húshagyó vasárnap

„Amikor eljön dicsőségében az Emberfia és vele minden angyal, helyet foglal főnséges trónján. Elébe gyűlnek mind a nemzetek, ő pedig különválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor különválasztja a juhokat a kosoktól. A juhokat jobbjára állítja, a kosokat pedig baljára. Aztán így szól a király a jobbján állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. Erre megkérdezik az igazak: Uram, mikor láttunk éhesen, hogy enned adtunk volna, vagy szomjasan, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogathattunk volna? A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek. Ezután a balján állókhoz is szól: Távozzatok színem elől, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült. Mert éhes voltam, s nem adtatok ennem. Szomjas voltam, s nem adtatok innom. Idegen voltam, s nem fogadtatok be. Nem volt ruhám, s nem ruháztatok fel. Beteg és fogoly voltam, s nem jöttetek el meglátogatni. Ekkor ezek is megkérdezik: Uram, mikor láttunk éhesen vagy szomjasan, idegenként vagy ruhátlanul, betegen vagy börtönben, s nem voltunk szolgálatodra? Erre majd ezt feleli: Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek. Ezek örök büntetésre mennek, az igazak meg örök életre.” (Mt 25,31–46)

KRISZTUSBAN KEDVES TESTVÉREK!

Nagybőjtre készülve az utolsó ítélettel kapcsolatos az egyik azt megelőző vasárnapi evangéliumunk. Ebben a szakaszban, amelyet Szent Máté evangéliumának 25. fejezetében találunk, a dicsőséggel eljövő Jézus jobbjára és baljára állítja az embereket cselekedeteik szerint. Miután megdicsérte az igazak tetteit, az Úr elmarasztalja azokat, akik éhezni, szomjazni, betegen vagy látogatás nélkül hagyták őt. Osztályrészük az örök tűz és szenvedés. Az igazakhoz hasonlóan ők is megkérdezik az ítélő Krisztust, mikor látták őt ilyen állapotban, és nem szolgáltak neki. Jézus erre azzal válaszol, hogy a legkisebbnek, legszegényebbnek, legrászorultabbnak tett szolgálat valójában neki való szolgálat volt, amit ők nem tettek meg.

Ha leegyszerűsítve nézzük ezt a példabeszédet, azt vehetjük észre, hogy ez a második csoport mulasztással vétkezett. Látszólag nem nagy bünt követtek el, de valójában a legalattomosabb kísértésnek engedtek. Amíg egy-egy aktív cselekedetünkkel – pl. amikor szavunkkal vagy tettünkkel ártunk a másik embernek – figyelmeztet a lelkiismeretünk szava, a mulasztás vétkénél nem szólal meg azonnal. Ha meg is teszi, sokkal könnyebb elhallgattatni, mint azt a belső fájdalmat, amely egy konkrét cselekvés által elkövetett bűnünk után mardos bennünket. A mulasztás vétke azért olyan veszélyes, mert a bűnünket csak akkor vesszük figyelembe, amikor már késő, amikor már a büntetést kell elszenvadnunk érte.

Gondoljunk iskolás éveinkre. Ha feladtak egy verset, és azt nem tanultuk meg, a felkérdezésnél az egész osztály előtt vallottunk szégyent. Amikor felszólítottak, már hiába kezdtük volna bepótolni a mulasztásunkat, azzal már elkéstünk.

Ugyanígy lesz a mennyek országával kapcsolatban is. Ha nem akarjuk elszenvadni a végleges megszégyenülést, akkor érdemes már most azon dolgoznunk, hogy feladatainkat tisztességgel elvégezzük, emberszeretetünket kimutassuk, és Istenünknek imádattal szolgáljunk. Kiváló időszak erre a közelgő nagybőjt. Használjuk hát fel az időt, hogy majdan a dicséret és ne a megszégyenülés részesei lehessünk!

„Mindaddig emberi erőt meghaladó kísértés nem ért titeket. Hűséges az Isten, aki erőtökön felül nem hagy megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírájátok.” 1Kor 10,13

